

Rainer Maria Rilke

POEZIJA

* * *

Kaimyne Dieve, jei naktim už sienos
tave trukdau kada bilsmu gaudžiu,
tai tik todėl, kad aš tave girdžiu
alsuojant ir žinau: tu menėj vienas.
Ir niekas, jei ištikty negalia,
tau gerti nepaduos, nors tiesi ranką,
o aš klausaus. Vien ženkle man užtenka:
juk aš šalia.

Tarp mudviejų juk atsitiktinai
tik siena ši; ir jei kada išsprūs
šūksnys iš lūpų tau ar man, jinau
galbūt sugrius, gal subyrės visai.

Iš tavo ji paveikslų ištisai.

Paveikslai kaip vardai tave paslėpę.
Ir jeigu kartais mano gelmėse
sužibis tave įžvelgianti šviesa,
tik rėmų blizgesys jai atsiliepia.

Ir vėl jutimai mano išsikvėpę
vis nuo tavęs toli, vis tremtyse.

Vertė A. Gailius

* * *

Aš vėl meldžiuosi tau, Šviesiausias,
per vėją vėl mane girdi,
nes gelmėse man šniokščia gausūs
žodžiai, dar niekad netarti.

Buvau pabiręs, piktadarių
išsidalintas visiškai,
buvau gėrimas tiem, kas geria,
kas juokias – tiem buvau juokai.

Save šiukšlynuose už vartų
rinkau, nes šukės vien buvau,
O Vieningiausias, tavo vardą
puse burnos skiemenavau.
Nors pusės rankų nebetekęs,
vis tiek jas tiesti mėginau,
meldžiau, kad atsirastų akys,
tave regėjusios seniau.

Buvau po gaisro palikta
gryčia, kur žmogžudžiai pamiega,
kol vėl, skubiai pakirdę, bėga, –
bausmė juos genasi pikta.
Buvau pajūryje ligos,
ūmai išplitusios, apsėstas,
negyvėlio kietuos naguos
vaikų sugniaužęs ranką miestas.

Sau svetimas žmogus visai,
tiek težinojau, kad jisai
dar įsčiose motulę skriaudė,
kad nuolatos
jutau širdies plakimą skaudų –
vos daigas vandenuos šiltuos.

Šit susidėsčiau iš visų
savosios gėdos gabalėlių,
bet vientisumo trūksta sielai,
to proto, kurs įžvelgtų vėlei,
kad vienas daiktas aš esu, –
tavos širdies delnų pavėsio
(o, kad užslinktų jis greičiau).
Save aš, Dieve, suskaičiau.
Švaistyk mane, jei panorėsi.

Vertė A . Gailius

* * *

Akis man užgesink: tave matau;
užtrenk ausis: vis tiek tave girdėsiu,
be kojų pas tave ateit galėsiu
ir be burnos prisieksiu tau.
Nulaužk rankas, ir širdimi tave
tarytumei ranka lytėsiu aš,
jei širdį sustabdysi, plaks man smegenys,

o jei išdeginai man smegenis,
tave manasai kraujas neš.

Vertė H. Nagys 1947–1995

* * *

O Viešpatie, didieji miestai
jau nepaguodžiami ir prarasti.
Kur bėgti, kai ugnies versmė arti?
Ir nér vilties jų neramioj lemty,
ir laikas jų mažytis blėsta.

Gyvena ten skurde ir maišaty;
palėpės duslios ir veidai pritemę.
Ir žmonės tarsi kaimenė baugšti.
O juk aplink alsuoja tavo žemė.
Bet ji visai užgeso atminty.

O ant palangių auga ten vaikai
vis tam pačiam tamsėjančiam pavėsy.
Ir jie nežino, kad lauke žiedai
į erdvę kviečia, į žaidimų šviesą.
Liūdni vaikai – net saulėn nesitiesia.

Pražysta nuotakos nežinomybei
ir ilgisi vaikystės prarastos.
Troškimai perdegę krūtinėj slypi,
ir vėl kartėly užsisklendžia jos.
Alsių kamarų užkabariuos tūno
jų dienos motinystės apviltos
ir ilgos naktys pratisos raudos,
ir metai stingdančio bejėgiškumo.
Tamsoj jų lovos – nakčiai paskutinei,
kurios jau ilgis jų tuščia širdis;
ir miršta jos ilgai lyg su grandinėm,
ir elgetom išeina pro duris.

Vertė J. Degutytė

RUDENS DIENA

Viešpatie: laikas. Vasara buvo brandi.
Pridenk savo šešėliu saulės laikrodžius,
paleisk ir vėjus lygumom skraidyt.

Nunokt paskutiniems vaisiams liepk;
kelias dienas saulėtas dovanok dar,
tada į vyną tirštą ir putotą
jų paskutinę saldžią sultį liek.

Jei kas dabar benamis – liks ilgai toks.
Jei vienišas – ilgai dar vienas bus:
budės, skaitys, rašys ilgiausius laiškus
ir neramus tuščiom alėjom klaidžios,
kai vėjai neš, blaškys rudens lapus.

Vertė H. Nagys 1939–1995

PANTERA

Botanikos sode, Paryžiuje

Ji iš akių paleido viską – virpa
nuvarginusi žvilgsnį vien tvora.
Lyg tūkstančiai jų – virbas veja virbą,
ir už virbų pasaulio jai nėra.

Sukimas elastingais žingsniais kantrų
mažiausią ratą savo gaivale –
kaip šokis koks jėgos aplinkui centrą,
kur stovi didelė kurčia valia.

Tik tarpais vokas virš lėlytės kyla
be garso. Vaizdas ima eit į ją,
nueinant visas kūnas baugiai tylą –
ir išsisklaido širdyje.

Vertė J. Juškaitis

ŠVENTASIS SEBASTIJONAS

Stovi jis tarsi gulėtų; likus
bruožuos tik valia tyli.
Tarsi motina bežindanti – nuo čia toli.
Užsisklendęs savyje tarsi vainikas.

Ir be paliovos tos strėlės sminga,
ir tarsi iš strėnų atkakliai
plėštų jų virpą laisvagaliai.
Bet pusiau šypsniu jas pasitinka.

Ir akimirkai lyg paslapčia
jį, nesužeidžiamą, ženklina kančia,
kad pasmerktų jis žvilgsniu menkystę
ir nubaustų panieka rūščia
grožį neigiančią piktadarystę.

Vertė J. Degutytė

ORFĖJAS. EURIDIKĖ. HERMIS

Tai buvo sielų kasykla keista.
Tarytumei sidabro tylios gyslos
tamsybėse jos ėjo. Tarp šaknų
ten sunkės kraujas, tekantis pas žmones,
tamsoj sodrus tarytumei porfyras.
Daugiau jokios rausvos dėmės.

Tik uolos,
miškai išmirę, tiltai tuštumoj
ir didis, pilkas, aklas tvenkinys,
kybąs virš savo tolimojo dugno
lyg debesis lietaus virš lygumos.
O tarp lankų, švelnių, pilnų kantrybės,
sušvitus blankiai tiesės kelio juosta
lyg balinamos drobės atraiza.

Tai tuo keliu ir artinosi jie.

Vyriškis lieknas žydru chitonu
patylomis nekantriai pirmas ėjo.
Jo žingsnis rijo kelią nė nekramtęs
didžiuliais kėsniais. Rankos jo karojo
tarp klosčių, užsivėrusios ir sunkios,
pamiršusios visai lengvutę lyrą,
kuri suaugus su kaire atrodė
lyg rožė su alyvmedžio šaka.
O juslės jo lyg padalintos buvo:
kol žvilgsnis lyg šuva į priekį lakstė,
čia grįždavo, čia vėl toli toli
ties posūkiu sustojęs lūkuriavo, –
klausa kaip kvapas driekė iš paskos.
Jis tarė kartais ta klausa užgriebęs
žingsnius kitų dviejų, kurie turėjo
jam įkandin iš požemių keliauti.
Paskui – ir vėl tik savo kojų aidas,
tik vėjas nuo apsiausto už pečių.
Tačiau jie eina, sakė jis, jie eina;

net ištarė balsu, kad pats girdėtų.
Jie eina, eina, tik siaubingai tyliai
jų pėdos mina. Jei galėjęs būtų
jis atsisukti (jeigu atsigrėžus
perniek nebūtų žuvęs visas triūsas,
kurio štai ėmės), būtų jis išvydęs
tuos tylūnus, tuos nebylius atšlaitėj:

Žinių ir kelio dievą eikliakojį
su gobtuvu klajūno ant akių,
su atkišta pirmyn laiba lazda,
plazdenantį sparneliais prie čiurnų;
o jam prie šono, iš kairės, ir ją, –

taip numylėtą, kad graudžiau nei visos
raudotojos raudot pratrūko lyra,
kad net pasaulis gimė iš raudos,
kur viskas buvo vėlei pakartota:
miškai ir slėniai, laukas, upė, gyviai,
o apie tą raudos pasaulį tyliai
lyg apie antrą žemę sukos saulė
ir žvaigždės vakarinės, ir dangus,
raudos dangus su iškreiptom žvaigždėm, –
taip numylėtą.

O ji, į dievo ranką įsitvėrus,
ir suvaržyta įkapių, žingsniavo
nedrąsiai, švelniai ir be nekantros.
Ji buvo uždara kaip moteriškė
su vaisium įsčiose, jai nerūpėjo
nei tas vyriškis priekyje, nei kelias,
gyveniman vedąs. Tarytum vaisius
saldybės ir tamsos pilna ji buvo
didžios mirties.
Ir ta pilnatvė buvo dar nauja,
tokia nauja, kad jai užgožė viską.

Ji buvo vėl atgavusi mergystę
ir nepaliečiama; ir jos lytis
vėl buvo užsivėrus tarsi žiedas
pavakary, o rankos nuo glamonių
atpratusios taip smarkiai, kad be galo
tykus prisilietimas dievo žeidė
ją kaip šiurkštus begėdžio judesys.

Ji buvo jau ne moteris šviesplaukė,
minėta kartais dainiaus giesmėse,
nebe sala kvapni platybėj guolio
ir nebe to vyriškio savastis.

Ji buvo kaip ilgi plaukai pasklidus
ir kaip lietūs nulijęs susigėrus,
ir išdalinta kaip šimtai aruodų.

Ji buvo jau šaknis.

Ir kai staiga
ją su šūksniu skaudžiu sustabdė dievas
ir tarė: „Jis atsigrėžė!“ – jinai
paklausė tyliai nesupratus: „Kas?“

O tolumoj, angos šviesioj kiaurymėj,
pavidalas tamsavo, bet jo veido
įžvelgti negalėjai. Jis stovėjo
ir matė, kaip dievų pasiuntinys
liūdnom akim, netaręs žodžio, grėžias
pusiaukelėj, lydėdamas figūrą,
kuri taku per lanką atgalios
vėl, suvaržyta įkapių, žingsniavo
nedrąsiai, švelniai ir be nekantros.

Vertė A. Gailius

ARCHAIŠKAS APOLONO TORSAS

Šviesios galvos nematėm niekada,
kur sirpo obuoliai akių. Bet švyti
jo torsas dar lyg nuostabi žvakidė,
kurioj jo žvilgsnis, nukreiptas atgal,

sustingo spindesy. Kitaip jis negalėtų
tavęs mente apakint ir, lengvai
pakrypus strėnomis, šypsena gyvai
tuo pakraščiu neslystų pažymėtu.

Kitaip – nuskeltas šis akmuo pratęstų
nuspėtą griūtį – perregimą gestą,
ir lyg plėšrūno kailis nežvilgėtų;

ir iš visų kraštų tarsi žvaigždė
nešviestų: kur tavęs nemato – vietos

tokios nėra. Naujai gyvent pradėk.

Vertė J. Degutytė

PIRMOJI ELEGJA

Kas, jei surikčiau, išgirstų mane iš angelų
gvardijos? Jeigu kuris ir prispaustų
mane prie krūtinės: subyrėčiau nuo jo
galingesnio buvimo. Juolab grožis tėra
tik baisumo pradžia, kurią mes dar ištvėriam,
stulbdami, jog per menka jam būtų
mus sunaikinti. Baisūs visi angelai.
Štai dėl ko liaujuos šaukęs ir dusliąją
raudą užgniaužiu. Ak, ir ko gi mes čia
dar galėtume geisti? Ne angelų, ne žmonių,
ir apdairūs žvėrys jau regi,
kad ne taip jau labai įsikūrę
mes šitam gan mįslingam pasauly. Galbūt medis
koks lieka ant skardžio, kad kasdien jį galėtum
iš naujo išsvyst, lieka gatvė kaip vakar
ir aikštingas įpročių tęsinys,
kuriems čia patiko, pasiliko, prigijo.
Ir naktis, ta naktis, kai vėjai visatos
veidus džioviną, – o kieno jį, nelaukiama,
pilna vyliaus, kuriai vienišai širdžiai
nesivaidena? Ar lengvesnė ji mylintiems?
Ak, viens kitam jie tik lemtį užstoja.
Nežinojai dar to? Sviesk tuštumą nuo savęs
į erdves, kuriomis čia alsuojam; gal paukščiai
jaučia labiau išplatėjusį orą tikresniam savo skrydy.
Taip, pavasariai troško tavęs. Vylės žvaigždė ne viena
kad pajustumei ją. Išsigaubdavo kartais
banga praeities; arba einant
pro langą atvertą, tau aukodavos
smuikas. Ir visa tai buvo užduota.
Ar išsprendei? Pernelyg gal sudirgęs buvai
dėl to lūkesčio, viskas tartum bylojo
apie mylimą tavo? (O kur ją galėjai paslėpti,
kuomet svetimos didelės mintys
užėina ir dažnai pasilieka nakvoti.)
Bet jei ilgu, kurk mylintiems giesmę; jausmas
jų prakilnus, deja, ne visai nemirtingas.
Tiems, kuriems lyg pavydi, apleistiesiems, tiems, kuriuos
matei labiau mylinčius nei romieji.
Giedok kas kartą naujai nepasiekiamą šlovę;

atmink, kad herojus ištvėrė, net jo nuopuolis
buvo būdas išlikti, jo gimtis paskutinė.
O mylinčiuosius priglaudžia išvargus gamta
savo įsčių, sakytum nebūtų jau galios
antrąsyk pakartot tai. Apie Gasparą Štampą
ar galvojai kada, kad tik toji mergaitė,
kurią mylimasis apleido, kaip pavyzdį taurų
išgyvenusi meilę: kad aš tokia būčiau!
Ar bejėgiai yra tie senieji skausmai
mus labiau apvaisinti? Ar neatėjo jau metas mylint
atsiplėšti nuo mylimų ir įsitempus virpėti,
kaip kad lanką įtempia strėlė, kad iššokusi lėkti
reikštų daugiau, nei yra. Pasilikti nėra kur.
Šaukia, šaukia. Klausyk, širdie mano, kaip andai
tik šventieji teklausė: kad balsas galingas
juos pakeltų nuo žemės; bet jie klūpojo,
ir po to, neįtikėtini, nieko nepaisė:
taip įsiklausę. Ne todėl, kad galėtum
ištvėrt Dievo balsą iš tolo. To dvelksmo klausykis,
to nepaliaujančio gando, kuris tyloje susiklosto.
Jis atplaukia nuo tų, kurie jauni mirę.
Ar, įžengus kadais į bažnyčias, nebylojo
Romoj ir Neapoly tau jų likimas?
Ar kuomet atsiskleisdavo įrašai kilnūs,
kaip visai neseniai plokštėj Santos Marijos Formosos.
Ko jiems reik iš manęs? Lengvai galėčiau paneigt
tariamą jų skriaudos regimybę,
kuri judesius sielų karts nuo karto sudrumsčia.

Iš tikrųjų, tai keista žemėj daugiau negyventi,
įpročius tuos palikt, kurių vos pramokom,
rožėms ir kitiems paslaptingiems daiktams
žmogiškos ateities prasmių nesuteikti jau niekad;
tuo, kuo būta be galo baiminguos delnuos,
niekados jau nebūt, ir net savąjį vardą
išmest, taip, kaip išmetam trūkųsi žaislą.
Keista prarast troškimus. Keista
visa, kas vientisa buvo, išvysti
erdvėj subyrėjus. Ir mirusiu būti sunku,
ir pastangų reik palengva amžinybės
kruopelę pajust. – O gyvenantys čia
nuolat klysta, atskirdami smarkiai.
Angelai (sako) dažnai net nežino,
ar su mirusiais vaikšto, ar su gyvaisiais. Srovė amžina
iš abiejų karalysčių susirenka žmones

ir vienus, ir kitus ten vieningai suglobia.

Tiesą sakant, nerūpime tiems, kur anksti pasitraukė,
greit atprantam nuo žemės buities, kaip kad žindę
motinos krūtį malonią. Betgi mes, kuriems rūpi
paslaptys didžios, taip dažnai liūdesy
tik ir pradeda skleistis: ar galėtume būti be jų?
Ar beprasmė sakmė, kad beraudant Linoso,
pirmos gaidos nedrąsiai ėmė smelktis į šaltąjį gūdį,
kad iš baimės erdvėj, kurią pusdievis jaunas apleido,
tuštuma pirmą sykį suspurdo, virpulių apimta,
kurie guodžia dabar mus, įkvepia, gelbsti.

Vertė S. Geda

DEVINTOJI ELEGIJA

Kam, jei jau reikia, kad skirtąjį laiką
nugyventum kaip lauras, tamsėlesnis nei
kiti žalumynai, su bangelėmis lapų
visų pakraščiuos (kaip šypsena vėjo): – kam tuomet
žmogiškumo norėti – ir, vengiant likimo,
likimo ilgėtis?..

O ne iš laimės,
ūmių praradimų dalios išankstinės.
Ne iš smalsumo ir ne pratyboms širdies,
kuri plakti galėtų ir laure...

Šitos žemės būtis mums reikšminga, ir viskam
esame čia reikalingi, vis per tą nykstamybę,
būdingą ir mums. Nykstamiausiems. Kartą,
viskas tik kartą. Kartą ir baigta. Ir mes
tiktai kartą. Ir niekad. Bet tas
būti tik kartą, jei net tik kartą
žemiškai būt neišvengiama regis.

Ir taip išdrąsėjam ir ryžtamės siekti,
geidžiam tai išlaikyt savo paprastoj rankoj
ir užtvindytam žvilgsny, širdy nebylioj.
Norim būt juo. – O kam atiduosi? Mieliausia
viską amžiams išsaugot... Ak, į anąsias valdas,
varge, ką iš čia išsineši? Ne regėjimus tuos, kurių
čia pramokom iš lėto, ir nieko iš to, kas įvyko. Nieko.

Tik kančią. O pirmiausia tą nykią būtį.
Kaip ir seną patirtį meilės, – tik
visai neišsakomą. Bet vėliau,
tarp žvaigždžių, kas iš to: jos dar labiau neišsakomos.
Nuo kalnagūbrio šlaito keleivis atsineša
slėnin ne saują žemės, neišsakomą niekam,
o įsisavintą žodį, tyrą, geltoną ir žydrą
širdažolę. Esam čia gal tik tam, kad išstartume, namas,
tiltas, šulinys, vartai, ąsotis, vaismedis, langas, –
kilniau: kolona, bokštas... Bet išstartum, atmink,
taip išstartum, kaip patys daiktai
niekadės negalvojo. Ar ne kėslas slaptingas
šios tylinčios žemės, kad ji mylinčius verstų
savo jausmo pilnatvėj vieną kitu žavėtis?
Slenkstis: kas jis dviems
mylintiems, te jų senas slenkstis prie durų
truputėlį nudils, ir jie, po to, daugelio buvusių,
būšiančių... šiek tiek.

Čia sakymo laikas, čia jo tėvynė.
Kalbėk, išpažink. Greičiau nei kada
ten subyra daiktai, išgyventi, nes
kas juos išstumdamas keičia, yra vyksmas bevaizdis.
Vyksmas po žievėmis, kurios sprogsma smagiai,
kuomet slėgis viduj save viršija ir kitaip apsirėžia.
Tarp kūjų čia
mūsų širdis kaip liežuvis
tarpu dantų, kurs visvien
šlovinti nepaliauja.

Angelui šlovink pasaulį, ne išsakomą, jam
didingais jausmais nepasigirsi; visatoj,
kur jis šimtąkart jaučia, naujokas esi. Tad atskleisk
jam paprastumą, kuris per kartas keliauja,
kaip mūs gyva savastis, po ranka, arba žvilgsny.
Daiktus sakyk. Stovės jis apstulbęs, kaip stovėjai
ties keltininku Romoj arba puodžium prie Nilo.
Rodyk jam, koks laimingas gali būt daiktas, koks nekaltas ir savas,
kai skausminga kančia įgyja pavidalą skaidrų,
virsta daiktu ir miršta – ir anapus
palaimingai pranyra pro smuiką. Ir šitie prapultin
panardinti daiktai suvokia, kad šlovini juos; mirtingi,
patiki mums juos išgelbėti, mirtingiausiems.
Trokšta, kad savo neregimoj širdy juos pakeistum,
mes – o, be galo – savy! Kad ir kuo mes bebūtum.

Žeme, ar ne šito geidi: mumyse
nematomai gimti? Ar ne tavo svajonė
kartą neregima būt? – Žeme! neregima!
Ko, jei ne pakeitimo, tu trokšti labiausiai?
Žeme, mieloji, geidžiu. Patikėk man, nereiktu
pavasarių tavo, kad pavergtum mane, – vieno,
ak, vieno mano kraujui būtų per daug.
Bevardis lieku tavyje, iš tolybių.
Visad buvai teisi, ir tavo šventas siekimas
geidžiama mano baigmė.

Žvelk, aš gyvas. Iš kur? Nei vaikystės, nei ateities
nemažėja... Begalinė būtis
trykšta man iš širdies.

Vertė S. Geda

I

Tarytumei stebuklas medis kyla
Orfėjo dainoje! Ir šlama lapija!
Nutilo visa. Bet jau buvo prieš tą tylą
kaita ir mostas, ir pradžia nauja.

Ir tylūs žvėrys brovės iš belapio miško,
iš savo guolių žagarynės suverstos,
ir paaiškėjo, kad ne iš klastos
ir ne iš baimės jie tylėjo, bet jie visko

tik klausėsi. Mauroti, bliauti, rėkt
atrodė jiems per menka. Kur anksčiau nebuvo
nei lūšnos, kurioje galėtų juos girdėt,

tiktai tamsiausiųjų geismų slėptuvė
ir jos angoj siūbuojantys stulpai, –
tu jiems tenai šventovę klausai pastatei.

Vertė H. Nagys 1995

II

Beveik mergaitė buvo ir tiesi
iš lyros ir giesmės laiminga ėjo,
ir apsigaubusi pavasariu švytėjo,
ir pasiklojo guolį man ausy.

Ir manyje užmigo. Ir miegu
jos tampa medžiai tie aukšti, tos dienos,
apčiuopiamos tolybėj, ir kiekvienas
stebuklas, kur ant kelio sutinku.

Sapnavo ji pasaulį. Kaip išdainavai tu
ją, lyros Dieve, kad pabust visa
jinai nenori? Žvelk, gimė ir sapnuoja.

Kur jos mirtis? Ar, kol giesmė banguoja,
tu beatrasi tą motyvą gelmėse? –
Kur ji išslysta iš manęs?.. Beveik mergaitė...

Vertė J. Degutytė

XXIX

O tylusis, tolimasis, valandėlei
tavo kvapo dar pilna erdvė.
Varpinių tamsoj, tarp sijų ir šešėlių,
tu įsiskambėk. Ir kas tave

iškamavo, atsigaus nuo šito peno.
Lenkis laikui, bet išlik sparnu.
Kur padėjai skausmą savo seną?
Jeigu gert apkarto, tapk vynu.

Būk šitoj nakty – jinai gyva
tavo mintimis iš stebuklingų
kryžkelių, prasmingų iškeistų.

Ir kai žemės atmintis paliks tave,
„srovenu“ – tark žemei paslaptینگai,
vandeniui skambiam sakyk: „Esu“.

Vertė J. Degutytė

* * *

Rože, o skaitus prieštaravime, džiaugsme
būti niekieno miegu po šitiek
vokų.

Vertė J. Juškaitis

III

Veidrodžiai, nieks jūsų dar neištyrė,
kame gi glūdi jūsų esmė?
Jūs – tarsi rėčio properšos tyros,
mažos brastos laiko tėkmėj.

Jūs – tos tuščios negrijusių salės,
kai sutemos lyg miškai pasiskleis...
Tarsi elnias – sietynas nubalęs
į jūsų neliečiamybę jeis.

Kartais pilni spalvų jūs prabylat.
Kažkas lyg jūsų dugne sudūluos,
kitką atstumiat atšvaitu tyliai.

Bet Gražiausioji liks, kol veiduos
jūsų sustingusiuos šviečiantis visas
ir apsvaigęs ištirps Narcizas.

Vertė J. Degutytė

XV

Fontanas – dovana, dosni burna,
nekalto džiaugsmo pratisa gaida,
esi tu virpančiam vandens veide
marmuro kaukė. O erdvė pilna

šaltinių skambesio. Iš tolumos
per Apeninų šlaitą, pro kapus,
jų nešamas tau žodis įstabus
nuo tavo smakro juodumos senos

vis nukrenta į indą. Tai ausis –
sapne prigludus, marmurinė. Kuždesys
iš tavo lūpų perteka į ją –

į žemės ausį. Tik su savimi
ji šitaip kalbas. Kai ąsotin sroveni,
atrodo žemei – pertrauki tu ją.

Vertė J. Degutytė